

**Pesmi: Ladi Trojar*****LJUDJE***

*Pravijo, da pišem  
le žalostne besede,  
pravijo, da le redko  
me še nasmeh obide;  
pravijo, da sem za  
resne le stvari,  
pravijo, da me nikoli  
več sreča ne doleti.  
Kaj pravijo in  
česa ne pravijo,  
mi je vedno manj mar,  
saj ne postavljam  
nikomur besed svojih v preudar.*

*Zapišem to,  
kar srce izpovedati želi,  
pa naj me to boli  
ali me zvedri.*

***MATI***

*Mati, tvoj obraz je kakor podoba srca.  
Zmrači se, kadar te žalimo,  
zasije, kadar te razveselimo.*

*Tvoje blage oči so podobne  
sončnim žarkom,  
ki prepode meglo  
in ogrejejo naša srca.*

*Tvoje ljubeče zgarane roke  
nas stisnejo v svoj objem  
in potolažijo.*

*Naj ostane tvoj obraz  
podoba srca, naj bodo  
tvoje oči sončni žarki,  
naj bodo tvoje roke  
naša tolažba še dolgo dolgo ...*

***SAMOTNE POTI***

*Rada ubiram samotne poti,  
kjer se mi srce boleče umiri,  
tam pobožam rožo jesensko,  
pomaham v slovo ptici v letu,  
ki obstane in odleti,  
kot dušo trenutek lep  
prešine in se izgubi.*

*Na življenje naše me  
ta pot spominja,  
na mladost z vedrino  
in pričakovanjem, prijateljji,  
z druženji prijetnimi prepletana;  
a kaj, ko v vsakem tem  
življenju je le ena.*

*Kot ta osamela roža v jeseni  
tako se vse osipa  
okrog mene in v meni,  
prijateljji se drug za drugim  
izgubijo in v srcu rano zapustijo.*

*Zato rada ubiram  
samotne poti,  
da se mi srce boleče umiri.*

**SREČA**

*Sreča, kakšna čudna stvar  
ali pojem?*

*Zdaj jo imaš, pa ti spolzi iz rok,  
se ti izmuzne, izgine in spet prikaže.  
Le za hip. In če si prepozen v  
tistem trenutku, ko se ti zasmeje –  
spet izgine.*

*Daj, pridi in ostani z menoj,  
da bo moj obraz spet vesel nasmeh,  
moj glas zveneče petje  
in da mi v prsih ne bo ležal  
težak kamen.*

---

**TRENUTEK**

*Vidim ptico v letu,  
žarek na nebu,  
čutim piš vetra,  
vidim val v reki,  
slišim smeh otroka,  
odmev tvojega glasu.  
Vse le za trenutek  
in spet je tu vsakdan  
in človek je spet sam.*

**SLOVO**

*Odhajaš, odhajaš za vedno.  
Zakaj?*

*Zakaj zamrl je ogenj  
v tvojih očeh?*

*Zakaj izginil vesel  
je tvoj smeh?*

*Zakaj utihnil tvoj  
vedri je glas?*

*Zakaj sklanja tvoj  
vitki se stas?*

*Zakaj zakaj  
to večno vprašanje,  
kdo ve odgovore nanje?*

*A jaz ostajam sama  
brez tvojega nasmeha,  
brez vedrega glasu  
in nikjer, prav nikjer  
ne najdem več miru.*